

LYCKLIGA SLUT

Tänk att stå i den lilla holken över entrén på Sambiblioteket i Härnösand och gifta sig på ett ickekyrkligt vis, läsa kärlekspoesi, och låta släktens och vännernas visdomsord inramas av böcker, läsande biblioteksbesökare, parkens skiftande färger och femvåningsbyggets katedraliska rymd. Att från början låta luft och ljus komma in i förhållandet och vigselakten!

I väntan på våren ger Poesiföreningen smakprov på hur man skulle kunna gå till väga. Med fri sikt över Härnösand, på andra våningen i "Galaxens yttersta ände", blir det en kvarts poesiläsning med musik några lördagar framåt. En lördag ska jag läsa och då blir det poesi av Werner Aspenström. Den här ur **Litania** från 1952 t ex: " Jag misstror det jämlika./ Jämlika styrkor förebådar krig./ Jag misstror det oböjliga./ Ingens uppgivelse är bådads död./ Så mycken stolthet bor i världen/ och herradömen utav snö och stelnat blod./ Ingen kan ensam vakta sin levnad./ Någon måste kunna stiga, någon sjunka,/ tidvis vara eld och tidvis glömska,/ i oupphörlig växling och förbidan./ I natt skall min kärlek bära oss båda./ Imorgon skall din kärlek bära oss båda."

Tidvis heter dikten och är som ett svar på människans eviga längtan efter sammansmältning, att finna sin andra hälft, sugas upp och falla rätt in i en annan varelse, ligga tätt, tätt tillsammans natt efter natt.

-Älskar gör man bara tills man gift sig, står det i asfalten utanför Drottninggatan 85. På väg ner mot Åhléns kan man läsa fler dräpande Strindbergscitat. I helgen som gick bodde jag granne med Blå tornet. Dansaren, antropologen och globetrottern Gita Sellman, som har sina rötter i Timrå, hyr ut rum för resande i både Stockholm och marockanska Marrakech. Hon är en färgstark kvinna, Gita, som hela livet längtat ut i världen. För att komma till en så främmande kultur som möjligt men ändå inte behöva resa så långt, hamnade hon för tio år sedan i Marocko och alltsedan dess pendlar hon ständigt mellan våningen på Drottninggatan 85 och palatset mitt i Medinan. Palatset är som hämtat ur Tusen och en natt. Det byggdes för hundra år sedan av en kalif, som kunde det där med att människor behöver både yttre och inre egna rum, för att behålla mystiken och attraktionen för varandra. I Gitas palats är allt kaklat med osannolika färger och former. Det finns med på fotoutställningen om Marrakech, som just nu visas på Historiska museet i Stockholm.

Djupaste allvar säger sig den norske konstnären Odd Nedrum ägna sig åt då han föredrar kitsch framför ironi och distans i det som kallas konst. På Kulturhuset i Stockholm kan man fram till slutet av mars se hans tavlor. Det är ett speciellt slags drömlandskap han målar med ett ljusdunkel som påminner om Rembrandt och Caravaggio. Vart man går i lokalen följs man av en granskande blick ur tavlornas djup. Mycket stympade kroppar, blodiga, vilt stirrande ansikten och uppfläckta kön möter betraktaren. En kvinna sitter i en hötorgsvacker skymningsbild och gör något så vardagligt men i konsten tabubelagt som att sitta på huk och skita. Ett par ligger krampaktigt döda för varandra. Odd Nedrum målar sitt liv. 90-talet har för honom varit uppslitande konflikter och skilsmässa. Som sin landsbo Edvard Munch ser han kvinnan som en blodsugande vampyr. Hans senaste bilder har dock en ljusare syn, en ny slags hemafroditisk varelse har uppstått. Kanske kan ändå mannen och kvinnan mötas, bli ett med varandra, även i Odd Nedrums vackra men våldsamma värld.

Jag går gärna på bio och ser häftiga kärleksfilmer. Men de får inte ha alltför lyckliga slut. Har de det kan jag inte somna efteråt utan ligger och funderar på hur lyckan snabbt

kommer att övergå till tråkighet. Hur ska de båda älskande stå ut med vardagslunken?
Den som kommer efter slutkyssen på filmduken.
Den kloke filosofen, poeten och konstnären Kahlil Gibran, som 1923 gav ut **Profeten**, skriver på tal om äktenskapet: "Ni ska vara tillsammans då dödens vita vingar skingrar era dagar...Men låt det vara rymd i er samhörighet och låt himmelens vindar dansa mellan er. Älska varandra, men gör icke kärleken till en boja. Låt den hellre vara ett rörligt hav mellan era själars stränder...". Även poeten Maria Wine skriver om svalkande likgiltighet i het kärlek. I dikten Älska mig i samlingen **Feberfötter** från 1947 låter det så här: Älska mig/ men kom inte för nära/ lämna plats åt kärleken/ att skratta åt sin lycka/ låt alltid en eld av mitt blonda hår/ vara fri. Maria Wines dikt läste de båda bibliotekarierna, som nyligen gifte sig med varandra i Stockholms stadsbibliotek. De ville ha en borgerlig vigsel i ett vackert offentligt rum. Vad kunde vara bättre än ett bibliotek med all världens litteratur och släkt och vänner som vittnen till vigselakten!

Karin Westerlund